

UN CADAVRU PE ȘINELE DIN GURNEY STREET. SEX feminin, vârsta incertă, supradoză probabil, zice dispecerul.

Kacey, îmi spun. E o zvâcnire, un reflex, ceva ascuțit și subconștient care trăiește în mine și transmite același mesaj către baza creierului meu de fiecare dată când se raportează găsirea unui cadavru de femeie. Și pe urmă, acea parte mai rațională din mine intervine târându-se letargic, neinspirat, un soldat supus și posac ce îmi reamintește probabilitățile și statisticile: nouă sute de victime ale supradozelor înregistrate anul trecut în Kensington. Kacey nu s-a numărat printre ele. Mai mult decât atât, mă ia la rost santinela, pari să fi uitat îndatoririle unui profesionist. Îndreaptă-ți umerii! Afîșează un mic zâmbet! Păstrează-ți fața relaxată, nu te încrunta, nu îți sălta bărbia! Fă-ți treaba!

L-am pus pe Lafferty să răspundă la stația radio toată ziua, ca să se obișnuiască. Acum dau din cap spre el, iar el își drege glasul și se șterge la gură. E agitat.

— 2613, zice el.

Numărul mașinii noastre. Corect.

Dispecerul continuă. Apelul a fost anonim. Efectuat de la un telefon cu fise, unul dintre cele care încă se mai înșiră pe Kensington Avenue, și singurul, din câte știu eu, încă funcțional.

Lafferty se uită la mine. Eu mă uit la el. Gesticulez. *Mai mult. Cere mai multe lămuriri.*

— Am înțeles, spune Lafferty în stație. Terminat.

Incorect. Ridic stația radio la gură. Pronunț cuvintele clar.

— Alte informații de localizare? întreb.

Termin conversația și îi mai dau câteva indicații lui Lafferty, amintindu-i să nu se teamă să discute simplu și direct cu dispeceratul – mulți agenți începători au tendința de a vorbi într-un mod pompos, masculin, deprins probabil din prea multe filme văzute la cinema ori din seriile TV – și să extragă cât mai multe detalii cu puțință.

Dar, înainte să apuc să termin, Lafferty mă întrerupe și repetă: *Am înțeles*.

Mă uit la el.

— Excelent! îi răspund. Mă bucur că ai priceput!

Nu îl cunosc decât de o oră, dar am senzația că l-am ghicit. Îi place să vorbească – am aflat deja despre el mai multe decât va afla el vreodată despre mine – și vrea să pară altfel decât este. Un aspirant. Cu alte cuvinte, un prefăcut. Un om atât de înspăimântat de ideea de a i se spune că e sărac, slab de înger ori prost, încât nu e dispus să-și recunoască niciodată carențele. Eu, pe de altă parte, sunt foarte conștientă că trăiesc în sărăcie. Mai mult ca oricând acum, când cecurile de la Simon au încetat să mai vină. Dar slăbiciuni am? De bună seamă, cel puțin în anumite privințe: sunt încă pățanată, probabil, îndărătnică precum un catâr, refuz orice ajutor, chiar și atunci când mi-ar prinde bine. Temătoare și fizic: nu sunt primul polițist care să se arunce în bătaia glonțului pentru a-și salva un prieten, și nici primul care să se ofere să pornească în urmărirea unui atacator aflat pe fugă. Săracă: da. Slabă de înger: da. Proastă: nu. Proastă nu sunt.

ÎN DIMINEAȚA ASTA AM ÎNTÂRZIAT LA APEL. DIN nou. Mi-e rușine să recunosc că este pentru a treia oară în ultima lună, și urăsc să întârzii. Mai mult ca orice, un bun agent de poliție este punctual. Când am intrat în zona comună a clădirii – un spațiu banal, luminos, lipsit de orice mobilier și împodobit doar cu niște afișe ce se cojesc pe pereți –, l-am găsit pe sergentul Ahearn așteptându-mă cu brațele încrucișate la piept.

— Bine ai venit, Fitzpatrick! a zis el. Astăzi vei patrula cu Lafferty în mașina 2613.

— Cine e Lafferty? am întrebat pe negândite și fără intenția de a glumi.

În colțul încăperii, Szebowski a scos un hohot de râs răsunător.

Ahearn mi-a răspuns, arătând cu degetul:

— Ăsta e Lafferty.

Da, iată-l, Eddie Lafferty, în a doua lui zi de muncă la secție. Stătea în capătul opus și se uita la raportul lui de activitate, gol. Mi-a aruncat o privire scurtă, temătoare. Pe urmă s-a aplecat, de parcă zărise ceva murdar pe pantofii proaspăt lustruiți, strălucitori. Și-a mușcat buzele. A fluierat ușor. La acel moment, aproape că mi-a părut rău pentru el.

Și pe urmă a urcat în scaunul pasagerului.

*

Fapte aflate despre Lafferty în prima oră petrecută împreună: are patruzeci și trei de ani, cu unsprezece mai mult decât mine. A intrat târziu în poliția din Philadelphia. Până în urmă cu un an, când a trecut testul de admitere, a lucrat în construcții. (Spatele e de vină, zice Eddie Lafferty. Îmi dă de furcă și acum uneori. Dar să nu spui la nimeni!) Tocmai a încheiat stagiul de pregătire de teren. Are trei foste soții și trei copii aproape adulți. Are o casă de vacanță în Munții Pocono. Îi place să ridice greutate. (Sunt pasionat de gimnastică, susține Eddie Lafferty.) Suferă de tulburări de reflux gastroesofagian și, ocazional, de constipație. A copilărit în South Philadelphia și acum locuiește în cartierul Mayfair. Împarte abonamentul la meciurile echipei de fotbal Eagles cu șase prieteni. Ultima soție avea douăzeci și ceva de ani. (Poate că asta a fost problema, zice Lafferty, era imatură.) Joacă golf. A adoptat două corcitură de pitbull, Jimbo și Jennie. În liceu a jucat baseball. Iar unul dintre colegii lui de echipă a fost sergentul plutonului nostru, Kevin Ahearn, iar el, sergentul Ahearn, este de fapt cel care i-a sugerat să se înscrie în poliție. (Cumva, asta are sens pentru mine.)

Fapte aflate de Eddie Lafferty despre mine în prima oră petrecută împreună: îmi place înghețata de fistic.

Toată dimineața, în timpul foarte rarelor pauze de vorbire făcute de Eddie Lafferty, m-am străduit să strecor în conversație doar informațiile de bază despre ceea ce ar fi trebuit să știe despre cartier.

Kensington e unul dintre cartierele mai noi din ceea ce, judecând după standardele americane, e foarte

vechiul oraș Philadelphia. A fost înființat în anii 1730 de către un englez, Anthony Palmer, care a achiziționat o mică parcelă oarecare de teren căreia i-a dat numele unei reședințe regale – la vremea aceea, preferata familiei monarhice britanice. (Poate că Palmer era și el un prefăcut. Sau, mai drăguț spus, un optimist.) Capătul estic al Kensingtonului de azi se află la un kilometru și jumătate distanță de fluviul Delaware, însă la momentul apariției sale se învecina direct cu el. Prin urmare, cele dintâi industrii din zonă au fost construcția de vapoare și pescuitul, iar pe la mijlocul secolului al XIX-lea a început lunga sa istorie ca important centru de producție. La apogeu, cartierul se mândrea cu fabrici de oțel și fier, textile și – poate în chip cât se poate de potrivit – medicamente. Numai că, un secol mai târziu, odată cu fabricile dispărute în număr mare, Kensington a intrat în declin economic, mai întâi unul lent, apoi tot mai rapid. Mulți rezidenți s-au mutat spre centrul orașului sau l-au părăsit cu totul, în căutare de lucru; alții au rămas, fie din loialitate, fie amăgindu-se cu perspectiva unei schimbări. Astăzi, Kensington e locuit în proporții aproape egale de americani irlandezi sosiți în secolele al XIX-lea și al XX-lea, și de o populație mai nouă alcătuită din familii portoricane sau cu alte origini latino-americane, căreia i se adaugă grupuri care și-au tăiat succesiv felii tot mai mici din graficul reprezentării demografice: afro-americani, asiatici din Orientul Îndepărtat, caraibieni.

Kensingtonul actual e străbătut de două artere principale: Front Street, care se întinde către nord până spre capătul estic al orașului, și Kensington Avenue – mai cunoscută sub numele de Ave, o apelațiune

fie prietenoasă, fie disprețuitoare, în funcție de cel care o rostește –, care începe de la Front și virează către nord-est. Trenul de suprafață Market-Frankford – sau, mai pe scurt, *El*, căci un oraș care își zice *Philly* nu poate lăsa neabreviat niciun element de infrastructură – circulă direct pe deasupra ambelor artere, așa că amândouă străzile rămân, în mare parte a zilei, în umbră. Grinzi mari din oțel sprijină linia ferată, iar pilonii albaștri au fost plantați la distanțe egale de nouă metri, ceea ce conferă întregii structuri aerul unei omizi gigantice și amenințătoare care planează pe deasupra cartierului. Majoritatea tranzacțiilor (narcotice ori sexuale) care se desfășoară în Kensington încep pe una dintre cele două artere și se sfârșesc într-una dintre numeroasele străduțe care le traversează sau, și mai des, într-una dintre casele abandonate ori pe unul dintre terenurile virane ce împânzesc străzile și aleile lăturalnice. Pe străzile principale se înșiră saloane de manichiură, tarabe cu mâncare de luat la pachet, magazine cu telefoane mobile, mărfuri de strictă necesitate, produse ieftine, electrocasnice, precum și case de amanet, cantine ale săracilor și alte sedii ale organizațiilor caritabile și baruri. Peste aproape o treime din fațade au fost trase obloanele.

Și totuși – aidoma blocurilor care răsar acum în stânga noastră pe o parcelă lăsată în paragină după ce o bilă a demolat fabrica pe care o adăpostea –, cartierul se dezvoltă. Noi baruri și alte afaceri se îngrămădesc la periferie, spre Fishtown, locul copilăriei mele. Fețe noi și tinere apar în spatele acestor afaceri: grave, elegante, naive, ușor de manipulat. Așa încât primarul e tot mai îngrijorat. *Avem nevoie de mai multe patrule,*

zice primarul. Mai multe patrule, mai multe patrule, mai multe patrule.

Azi plouă cu găleata, așa că sunt nevoită să conduc mai încet decât o fac de obicei atunci când răspund unei solicitări primite de la dispecerat. Pe măsură ce înaintez, îi povestesc lui Lafferty despre afacerile pe lângă care trecem și proprietarii lor. Descriu infracțiuni recente despre care cred că ar trebui ca el să știe (de fiecare dată, Lafferty fluieră și clatină din cap). Numesc aliații. Pe străzi defilează obișnuitul amestec de oameni în căutarea unei doze ori iviți imediat după injectarea uneia. Jumătate din populația de pe trotuare pare gata să se topească încet în pământ, incapabilă să se țină pe picioare. Slăbănogii din Kensington, așa le spun glu-meții. Eu nu fac niciodată glume pe seama lor.

Din cauza vremii, câteva dintre femeile pe lângă care trecem cară umbrele după ele. Poartă căciuli și jachete îmblănite, blugi și teniși murdari. Sunt cam de toate vârstele, de la adolescente la bătrâioare. Cele mai multe sunt caucaziene, însă dependența nu face discriminări, așa că toate rasele și religiile se întâlnesc aici. Nu sunt machiate, poate doar un cerc mare și negru de dermatograf care le conturează ochii. Cele care pres-tează pe Kensington Avenue nu poartă nimic care să tră-deze faptul că sunt ieșite la produs, dar toată lumea știe cu ce ocupă: privirea lor spune totul, acea privire lungă și lacomă pe care le-o aruncă șoferilor din fiecare mașină, fi-ecărui bărbat aflat în trecere. Le cunosc pe cele mai multe dintre ele, și cele mai multe dintre ele mă cunosc și ele.

— Asta e Jamie, i-o arăt eu lui Lafferty. Și ea e Amanda. Iar cealaltă e Rose.

A ști cum le cheamă face parte din pregătirea lui, așa consider eu.

Depășim un cvartal și, la intersecția Kensington cu Cambria, o văd pe Paula Mulroneu. Azi e în cărje și topăie nefericită pe un picior, stând cu capul descoperit în ploaie, căci n-are cum să țină în mână și-o umbrelă. Jacheta ei de blugi a căpătat o nuanță închisă și neplăcută de albastru. Ar trebui să intre la adăpost.

Îmi arunc iute privirea în jur, în căutarea lui Kacey. În această intersecție lucrează de obicei ea și Paula. Din când în când se ceartă și se despart, și una dintre ele se duce să stea pentru o vreme într-un alt colț de stradă, dar după o săptămână le văd din nou aici, ținându-se de braț voioase, Kacey, cu o țigară atârând în gură, Paula, cu o sticlă de apă, de suc sau de bere vârată într-o pungă de hârtie.

Astăzi, Kacey nu se vede nicăieri. Și abia acum îmi dau seama că nu am mai zărit-o de ceva vreme.

Paula vede că ne apropiem și-și mijeste ochii pentru a descoperi cine se află în interiorul mașinii. Ridic două degete de pe volan; e un salut. Paula se uită la mine, apoi la Lafferty, după care își ridică ușor chipul spre cer.

— Asta e Paula, îi explic eu lui Lafferty.

Mă gândesc că aș putea să-i spun mai multe. De pildă, că am fost colege de școală. Că îmi e prietenă de familie. Că e prietena surorii mele.

Dar Lafferty a trecut deja la un alt subiect: de data asta, este vorba de arsurile stomacale care i-au dat de furcă mai tot anul.

Nici nu știu ce răspuns să-i dau.

— Ești întotdeauna la fel de tăcută? zice el dintr-odată.

E prima întrebare pe care mi-o pune după cea referitoare la preferințele mele în materie de înghețată.

— Sunt doar obosită, îi răspund.

— Înaintea mea ai avut mulți parteneri? Întreabă Lafferty, apoi râde, ca și cum ar fi făcut o glumă bună. Scuze, n-a sunat bine! adaugă.

Rămân tăcută destul de mult timp.

Și pe urmă spun:

— Doar unul.

— Cât timp ați lucrat împreună?

— Zece ani.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Primăvara trecută s-a rănit la genunchi, îl lămu-resc eu. Va sta un timp în concediu medical.

— Cum s-a rănit? întreabă Lafferty.

Nu știu dacă asta e treaba lui, dar îi răspund:

— La muncă.

Dacă Truman va vrea ca lumea să-i audă toată po-vestea, n-are decât.

— Ai copii? Sau soț? zice Lafferty.

Mi-aș dori să revină la vorbitul despre sine.

— Un copil. Fără soț, îi răspund.

— Serios? Câți ani are?

— Patru. Aproape cinci.

— O vârstă bună, comentează Lafferty. Mi-e dor de vremea când ai mei erau de vârsta asta.

Când opresc la punctul de intrare în zona cu șine in-dicată de dispecerat – o gaură făcută de mâna omu-lui în gard cu ani în urmă și pe care nimeni nu s-a obosit să o repare – văd că am ajuns înaintea unității medicale.

Mă uit la Lafferty, cântărindu-l din ochi. Pe neaștep-tate, simt un fior de compasiune pentru el, pentru ceea

ce urmează să vadă. Pregătirea de teren a făcut-o la secția 23, de lângă noi, care are o rată a criminalității mult mai scăzută. În plus, presupun că a făcut mai mult patrulare pe jos și controlul mulțimilor, genul ăsta de lucruri. Nu sunt sigură că a răspuns vreodată unei asemenea alerte de la dispecerat. Există prea puține moduri de a întreba pe cineva câți morți a văzut la viața lui, așa încât, într-un final, decid să-i pun o întrebare vagă:

— Ai mai făcut asta?

Clatină din cap.

— Nu.

— Ei bine, acum o să ai ocazia, rostesc eu voioasă.

Nu prea știi ce altceva aș putea spune. Nu există căi de a pregăti pe cineva suficient de bine.

ÎN URMĂ CU TREISPREZECE ANI, CÂND AM ÎNCEPUT să lucrez ca polițist, nu se întâmpla decât de câteva ori pe an: primeam un apel că cineva luase o supradoză letală și murise de atât de mult timp, încât intervenția medicală nu mai era necesară. Mai frecvente erau apelurile despre supradoze luate recent, și, în general, acele persoane puteau fi resuscitate. Acum însă, lucrurile s-au schimbat. Numai în anul ăsta ne apropiem de un număr de 1 200 de victime, în marea lor majoritate în cartierul nostru. În cele mai multe dintre cazuri, supradoza a fost luată cu puțin timp înainte. În altele, cadavrele au început deja să intre în putrefacție. Uneori, ele sunt ascunse fără îndemânare de prieteni sau iubiți care au fost martori la deces, dar nu doresc să se expună raportându-l și nu vor să dea detalii nimănui despre circumstanțele morții. Adesea însă, cadavrele sunt pur și simplu abandonate, lăsate să zacă în locuri izolate. Uneori, familiile sunt cele care le descoperă. Alteori, copiii. Și, câteodată, noi: când patrulăm, dăm cu ochii de ele, întinse ori chircite la pământ, iar când le verificăm semnele vitale, observăm că nu au puls. Și sunt reci la atingere. Chiar și în toiul verii.

De la gaura din gard, Lafferty și cu mine coborâm dealul spre o mică râpă. În anii petrecuți în poliție am pătruns astfel pe acest teritoriu de zeci, poate de sute de ori.

Teoretic, zona năpădită de buruieni face parte din traseul de patrulare. Găsim pe câte cineva ori de câte ori pătrundem aici. Când făceam echipă cu Truman, el intra întotdeauna primul, fiind agentul superior în grad. Astăzi, intru eu prima, ferindu-mi capul inutil, ca și cum așa aș putea să-mi mențin părul uscat. Ploaia nu încează însă. Mă stropește cu atâta forță pe chipiu, încât abia dacă îmi aud spusele. Pantofii îmi alunecă în noroi.

La fel ca multe alte părți din Kensington, Viaductul Lehigh – mai nou, poreclit, simplu, Șinele – e o întindere de pământ care nu mai servește scopului inițial. Pe vremea apogeeului industrial al Kensingtonului, pe aici circulau trenuri de marfă cu rol esențial în prosperitatea orașului, însă acum zona e mai puțin folosită și năpădită de vegetație. Buruienile, frunzele și crengile acoperă acele și pungile de plastic împrăștiate peste tot. Șiruri de copaci scunzi maschează activitatea. În ultimul timp, în consiliul municipal și la Conrail se discută despre pavarea terenului, dar deocamdată lucrurile nu s-au mișcat deloc. Eu, una, sunt sceptică: nu-mi pot imagina zona altfel decât e acum, o ascunzătoare pentru cei veniți să se drogheze, pentru femeile care prestează pe Kensington Avenue și pentru clienții lor. Dacă totuși locul va fi pavat, noi enclave vor răsări peste tot în vecinătate. Am mai văzut asemenea situații.

Un mic foșnet în stânga noastră: un bărbat își face apariția dintre bălării. Are un aer spectral și bizar. Stă nemșcat, cu brațele atârând pe lângă corp și mici șiroaie de apă prelingându-i-se pe față. E practic imposibil să-ți dai seama dacă plânge sau doar este learcă de la ploaie.

— Domnule, îi spun eu, ați văzut cumva ceva neobișnuit pe aici?

Nu răspunde. Se mulțumește să se holbeze. Își linge buzele. Are acea privire distantă și înfometată a unuia ce are urgent nevoie de o doză. Ochii lui au o nuanță de albastru ireal de deschisă. Poate, îmi zic, și-a dat întâlnire aici cu un prieten ori un dealer, cineva care să îl ajute. Într-un final, clatină încet din cap.

— Să știți că nu ar trebui să vă aflați aici, îl previn eu.

Unii agenți nu s-ar obosi să parcurgă această formalitate, ar considera-o lipsită de sens. Un fel de a smulge buruienile din pământ, deși știi că vor răsări imediat la loc. Eu însă nu renunț niciodată.

— Scuze! zice omul, dar fără a da niciun semn cum că ar vrea să părăsească locul prea curând, iar eu n-am timp să mă iau cu el la hartă.

Continuăm să înaintăm. De o parte și de alta a cărării pe care pășim s-au format băltoace mari. De la dispecerat, am aflat că trupul se află la nouăzeci de metri de intrarea pe care am folosit-o, puțin în dreapta. În spatele unui trunchi de copac căzut. Persoana care raportase decesul lăsase un ziar pe trunchiul de copac pentru a ajuta la reperare. Asta căutăm, în timp ce ne îndepărtăm tot mai mult de gard.

Lafferty e primul care zărește trunchiul și iese de pe cărare – care nu e de fapt o cărare, ci doar drumul pe care oamenii l-au bătătorit cel mai mult de-a lungul anilor pe Șine. Îl urmez. Mă întreb, ca de fiecare dată, dacă voi recunoaște femeia, dacă am arestat-o cândva ori am trecut pe lângă ea de nenumărate ori pe stradă. Și pe urmă, fără să mă pot stăpâni, refrenul familiar îmi revine în minte: *Sau poate că e Kacey. Sau poate că e Kacey. Sau poate că e Kacey.*

Lafferty, care mi-a luat-o înainte cu zece pași, se apleacă peste buștean pentru a inspecta capătul îndepărtat. Nu spune nimic, doar se apleacă și-și ține capul înclinat într-un unghi ciudat pentru a studia scena.

Îl ajung din urmă și îl imit.

Nu este Kacey.

Primul gând care îmi trece prin minte este: Slavă Domnului, nu o cunosc pe femeia asta! A murit de puțin timp, acesta este cel de-al doilea gând al meu. Nu zace de mult aici. Corpul e lipsit total de moliciune, de destindere. E țeapăn, întins pe spate, cu un braț îndoit în sus, așa încât mâna pare acum o gheară. Fața ascuțită e contorsionată, iar ochii au rămas deschiși într-un mod dezagreabil. De obicei, victimele supradozelor mor cu ochii închiși, fapt care mă liniștește un pic și îmi aduce o oarecare alinare. Mă gândesc că măcar au murit împăcate. Însă femeia asta are un aer uimit, pare că nu-i vine să creadă ce soartă cruntă s-a abătut asupra ei. Zace pe un pat de frunze. Cu excepția brațului drept, silueta ei formează o linie perfectă, ca un soldățel de plumb. E tânără. Douăzeci și ceva de ani. Părul este – a fost – strâns într-o coadă de cal, însă acum e răvășit. Câteva șuvițe au scăpat din elasticul cu care îl prinsese. Poartă un maiou și o fustă de blugi. Haine prea subțiri pentru o vreme ca asta. Picăturile de ploaie cad direct pe corpul și pe fața ei. Un lucru dăunător pentru conservarea probelor. Din instinct, sunt tentată să o acopăr, să o înfășor în ceva călduros. Unde îi e jacheta? Poate că i-a luat-o careva, după ce a murit. Deloc surprinzător, pe pământ, lângă corp, se află o seringă și un garou improvizat. Era singură atunci când a murit? Femeile nu sunt de obicei singure; de obicei, sunt însoțite

de iubiți sau de clienți care le abandonează atunci când mor, de teamă să nu se implice, să nu fie prinși într-o încurcătură.

Atunci când descoperim un corp, trebuie să verificăm semnele vitale. În mod normal n-aș face așa ceva într-un caz atât de evident de deces, însă cum Lafferty mă urmărește, decid să procedez ca la carte. Îmi fac curaj, trec peste buștean și întind brațul. Mă pregătesc să-i iau pulsul, când aud zgomot de pași și voci în apropiere. „La naiba!” rostesc vocile. „La naiba! La naiba!” Ploaia se întetește.

Au sosit cei de la unitatea medicală. Doi bărbați tineri. Nu se grăbesc deloc. Știu deja că femeia nu mai poate fi salvată. E dusă; nu mai e. Nu au nevoie de niciun legist pentru confirmare.

— E proaspăt? mă întreabă unul dintre ei.

Încuviințez cu o mișcare înceată din cap. Nu-mi place felul în care ei – noi – vorbim câteodată despre morți.

Cei doi bărbați tineri se apropie de buștean și-și aruncă nepăsători privirile dincolo de el.

— Iisuse! îi spune unul dintre ei – Saab, acesta este numele de familie înscris pe ecuson – celuiilalt, pe care îl cheamă Jackson.

— Măcar nu atârână greu, răspunde Jackson, iar eu resimt spusele lui ca o lovitură aplicată în burtă.

Pe urmă pășesc amândoi peste buștean, ocolesc cadavrul și îngenunchează lângă el.

Jackson întinde brațul și îl atinge cu degetele. Îndatoritor, încearcă de câteva ori să găsească pulsul, apoi se saltă în picioare. Se uită la ceas.

— E 11.21. O pronunțăm moartă pe necunoscută.

— Înregistrează, îi spun eu lui Lafferty.

Iată una dintre plăcerile de a avea din nou un partener: altcineva care să consemneze descoperirile în raportul de activitate. Lafferty ține agenda în buzunarul interior al jachetei, ca s-o ferească de ploaie. Acum o scoate și se apleacă peste ea, ca să nu se ude.

— Stai un pic, îl opresc eu.

Eddie Lafferty se uită mai întâi la mine, apoi își mută privirea la cadavru.

Mă aplec și îngenunchez între Jackson și Saab. Mă uit atent la fața victimei, la ochii care s-au încetșoșat între timp, devenind aproape opaci, la maxilarele încheștate dureros.

Acolo, imediat sub sprâncene, presărate peste partea de sus a pomeșilor, sunt câteva mici puncte roz. De la distanță, dau impresia unor obraji îmbujorați; privite de aproape, sunt distincte ca niște pistrui ori ca niște semne făcute cu pixul pe o pagină.

Saab și Jackson se apleacă și ei.

— Mda, zice Saab.

— Ce-i? întrebă Lafferty.

Duc stația radio la gură.

— Posibil caz de crimă, anunț eu.

— Cum așa? se miră Lafferty.

Jackson și Saab nu-l bagă în seamă. Stau încă aplecați peste cadavru și îl studiază.

Închid stația radio. Mă răsucesc spre Lafferty. Ce pregătire o fi făcut?

— Peteșii, îi răspund și îi arăt punctele roz.

— Adică?

— Vase de sânge sparte. Indiciu de strangulare.

Criminaliștii, cei de la brigada omucideri și sergentul Ahearn își fac în scurt timp apariția.